

en Mand har giftet sig af Hensyn til den Piges Formue, som han har giftet sig med. Saa er Forholdet efter den bestaaende Ret dette, at, naar han, efter i tilstrækkelig lang Tid at have pint og plaget hende, endelig driver hende til at forlade Hjemmet, kan han uden videre beholde Alt, hvad hun har indført til ham. Efter det Vindringsforslag, jeg har stillet, er det dog saaledes, at hun, naar hun bliver nødt til at gaa sin Vej, kan fordrø Halvdelen af, hvad han har villet plyndre hende for. Det ærede Medlem har den Opfattelse, at det er en meget syndig Regel og en stor Uret mod Manden; men jeg tror rigtignot, at, naar vi lade den Røver beholde det Halve af, hvad han har søgt at faae Jangre i, saa kan han være meget vel tjent dermed. Hvorfor Konen skal plyndres til sidste Dre, ser jeg ikke. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ved nogenjomhelst Betragtning skal kunne forsvares.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal ikke i noget stort Omfang komme tilbage til de almindelige Betragtninger, hvormed den sidste ærede Taler indledede sit Foredrag forrige Gang, han havde Ordet, og hvorom han i sit sidste Foredrag har udtalt sig noget yderligere; men jeg skal blot bemærke, at det vistnok er fremgaaet af Diskussionen, at, hvad der er os imellem, er ganske vist, som det ærede Medlem siger, ikke saameget en Uenighed om, hvad der egentlig er de gjældende Retsætninger paa de enkelte Punkter, thi derom kan der ikke være stor Uenighed mellem Jurister; men hvad jeg har tilladt mig at gjøre Indvending imod, er, at den ærede Forslagsstiller skulde være berettiget til at male et saadant Billede som det, han malede af Forholdet mellem Ægtefæller, paa disse Retsgrundsetninger som Grundlag. Han kan ikke godt paavise mig, at jeg har betegnet nogen eneste Retsætning, som jeg har antaget for anerkjendt af ham, som urigtig, — det har ikke været min Hensigt, — men jeg har blot gjort gjældende, — og deri tror jeg, at jeg har Ret, og det tror jeg heller ikke, at det ærede Medlem ved nærmere Overveielse vil negte, — at det Billede, han malede paa Grundlaget af disse Retsætninger, hvorom vi vare enige, var meget fortere end Virkeligheden. Der er blot et Punkt i disse almindelige Betragtninger, som jeg dog stadig vil tillade mig at opponere imod. Jeg kan nemlig ikke erkjende det for rigtigt, at man virkelig kan udtømme Mandens retlige Forpligtelse til at underholde Konen ved at sige, at den betyder egentlig ikke Andet, end at han maa refundere Fattigvæsenet, hvad det i fornødent Fald kommer til at anvende paa hende. Der kan ikke være mindste Tvivl om, at, naar en Mand vilkaarlig unddrager sig at yde det fornødne Underhold til Konen og Børnene, hvad der naturligvis i Reglen vil finde Steb paa den

Maade, at han forlader dem, saa at de ikke længer have fælles Husholdning, og at han altsaa lader Konen sørge for sig selv, saa kan hun ved Ørigighedens Hjælp faae ham paalagt at udrede et Underhold til sig og Børnene, som for det Første ikke forudsætter, at Fattigvæsenet har negtet at hjælpe dem, og for det Andet paa ingen Maade holder sig indenfor den Minimalgrændse, som kan være gjældende for Fattigvæsenets Godhedighed og Liberalitet overfor Folk, men bestaar i et saadant Beløb, som maa anses for passende ifølge hans Stand og Stilling. Det kan blive et meget større Beløb, end naar man blot skulde se hen til, hvad der kunde være at kræve af Fattigvæsenet i et saadant Tilfælde. Jeg tror derfor ikke, at man ubetinget kan sige, at det efter den bestaaende Lovgivning vel er saa, at Manden skal underholde Konen, men at der i saa Henseende ikke er noget Retsmiddel for hende, men kun for Fattigvæsenet i fornødent Fald. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved, men gaa over til at gjøre nogle Bemærkninger til de foreliggende Vindringsforslag, og jeg skal da først med Hensyn til § 3 sige, at jeg har egentlig ikke haft nogen Mening om, hvorvidt det ærede Medlem har overset, at Paragrafen, som den lyder, ogsaa kommer til at omfatte det Tilfælde, at Konen rejsesridig uden tilstrækkelig Grund forlader Manden; men jeg har kun fremhævet, at, dersom det er Meningen, gaar Paragrafen videre end de Forbilleder, som det ærede Medlem har omtalt, og som jeg troede, at det ærede Medlem havde tænkt paa, nemlig den spanske Ret og andre Landes Ret, som ikke indrømme Ophævelsen af Familiefællesskabet mellem Ægtefællerne i et saadant Tilfælde. Dette er dog det mindre Vigtige ved Sagen; men hvad jeg anser for Hovedsagen er, at jeg ikke tror, at man paa nogen Maade kan gaa ind paa den Betragtning af det ærede Medlem, at man ikke kan sige, at Manden har erhvervet nogen Ret til at forlange, at de skulle leve i Formuefællesskab, og at, naar Konen en Skøn Dag finder paa at sige: jeg gaar min Vej, og jeg vil ikke længere have dette Formuefællesskab, er det ganske i sin Orden og ikke Andet end hendes simple Ret, at Manden skal lifte med hende. Det gaar det ikke an at sige. Jeg mener, at, naar Ægtefællens stiftes uden Indgaaelse af Ægtepagt, uden at det bestemmes, at der skal være Særformue i et større eller mindre Omfang, maa man sige, at Manden virkelig har erhvervet en Ret til at fordrø, at deres Familieforhold skal være ordnet som et almindeligt Formuefællesskab. Jeg mener, at Forholdet maa i saa Henseende betragtes omtrent paa samme Maade, som om vi fatte, at man aldrig indgik Ægtefællens uden Ægtepagt, og at der da var afsluttet Ægtepagt, som gif ud paa, at der skulde være Formuefællesskab. I saa Fald vilde man ikke sige, at der ingen Ret